

Entre les flames

Aquell dia em vaig llevar feliç,
Tot i que ja no hi eres, em sentia feliç.

No hi vas ser mai del tot.
Vas ser sempre com un estel fugaç.

Aquells que els mires i il·lusionada vols atrapar
en el temps per poder demanar un desig.

Però tan fugaç vas ser que el meu desig
hagués estat parar-nos en les mil·lèsimes de segon.

Encara em recordo com queia el teu cabell
a la teva esquena, al teu pit, al teu rostre.
M'hi hauria enredat si hagués pogut.

Però aquella nit ens vam separar.
I tu no em vas voler salvar del drac.

Vas deixar que em cremés
entre les seves flames.

I no es va complir cap llegenda, ni va sorgir
cap rosa entre les vísceres d'aquella bèstia.

Potser perquè la rosa resorgida del dolor
eres tu.

Potser perquè la que volia ser salvada eres tu.

Potser perquè la que aquella nit va caure vas ser tu.

Tant de bo haguera sigut el teu foc el que hagués acabat amb mi.

Però tot el que vaig aconseguir
va ser una espurna, que em va cremar la pell.

Només deixant-me la marca del teu record.
Descompassant el ritme del meu cor.

A vegades penso en el teu somriure
i se m'inunda el cos d'una tristesa dolça.

Per mi fer-te riure era el millor regal del món.
I em maleeixo per no haver sigut més valenta, més forta.

Ara només queden les meves cendres,
que volen d'una part a una altra.
Buscant un altre estel, una altra rosa,
qualsevol bellesa equiparable a tu.

Però sé que la recerca està perduda.
I que l'error més gran que vaig poder cometre
em perseguirà per sempre.

L'ombra de la música.